

Sygn. akt **X Ko 19/21**

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny – Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Mariusz Iwaszko**

Sędziowie: SO Anna Bator- Ciesielska

SO Hubert Zaremba (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Zaremba

po rozpoznaniu w sprawie **K. S.**

zażalenia pełnomocnika komornika sądowego

na postanowienie Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 listopada 2020 roku

w przedmiocie zawieszenia w czynnościach K. S. – Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 22 marca 2018 roku o komornikach sądowych

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2020 roku Minister Sprawiedliwości, na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 4 w zw. z art. 19 ust. 1 pkt 3 i art. 19 ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 22 marca 2018 roku o komornikach sądowych postanowił zawiesić w czynnościach K. S. – Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku w związku z wszczętym postępowaniem w przedmiocie odwołania tego komornika z zajmowanego stanowiska z uwagi na spowodowanie niedoboru finansowego, polegającego na wydatkowaniu środków podlegających dokumentacji na działalność niezgodną z ich przeznaczeniem w wysokości przekraczającej 15 000 zł oraz uporczywego i rażącego naruszenia art. 31 ust. 1 zdanie 3 u.k.s. polegającego na zaniechaniu przekazania wierzycielom wyegzekwowanych od dłużników kwot w wysokości (...) zł (w sprawie (...)), (...) zł (w sprawie (...)) oraz (...) zł (w sprawie (...)), tj. w łącznej kwocie (...) zł w ustawowym terminie 4 dni.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył pełnomocnik komornika sądowego. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

1. naruszenie przepisu art. 2, 7, 8, 45, 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 1997 r. i art. 6 ust. 1 Europejskiej Karty Praw Człowieka, poprzez naruszenie przez organy stanowiące i tworzące prawo zasady demokratycznego państwa prawa, tj. w ustawie z dnia 28.02.2018 r. o kosztach komorniczych i ustawie z dnia 22.03.2018 r. o komornikach sądowych, poprzez sformułowanie jej zapisów sprzecznie z zapisami Konstytucji, przyznając Ministrowi Sprawiedliwości prawo do odsunięcia komornika od wykonywania zawodu, w oparciu o jego uznanie, na podstawie niejasnych i nieprecyzyjnych zapisów ustawy o komornikach sądowych, pozbawiając komorników prawa do

rozstrzygnięcia ww. materii przez Sąd i z naruszeniem zasady proporcjonalności kary - środka do zarzucanego uchybienia,

2. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego skarżącemu, tj. art. 19 ust. 1 pkt. 3 i 19 ust. 2 pkt. 9 ustawy z dnia 22.03.2018 r. o komornikach sądowych, poprzez dowolne uznanie przez Ministra Sprawiedliwości, że zachowanie skarżącego wyczerpuje dyspozycję ww. przepisów prawa,

3. obrazę przepisów prawa materialnego, w zakresie innym niż kwalifikacja prawna czynu zarzucanego skarżącemu, art. 2, 7, 8, 45, 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 1997 r. i art. 6 ust. 1 Europejskiej Karty Praw Człowieka poprzez pozbawienia skarżącego prawa do rozpoznania sprawy przez Sąd, poprzez tworzenie i stanowanie praw, tj. art. 19 ust. 1 pkt. 3 i 19 ust. 2 pkt. 9 ustawy z dnia 22.03.2018 r. o komornikach sądowych, sprzecznego z Konstytucją i wyrażonymi w niej ww. zasadami prawa, i poprzez niewłaściwe zastosowanie do stanu faktycznego sprawy art. 19 ust. 1 pkt 3 i 19 ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 22.03.2018 r. o komornikach sądowych,

4. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj.: art. 4, 5 § 2, 7 k.p.k., tj. z naruszeniem zasady obiektywizmu - bez uwzględnienia okoliczności wskazujących na brak podstaw prawnych i faktycznych do przypisania skarżącemu zarzucanego mu czynu, przy jednoczesnym rozstrzygnięciu wszelkich wątpliwości na niekorzyść skarżącego i przy zaniechaniu oceny dowodów zgodnie z zasadą swobodnej ich oceny, zasadami logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,

5. rażąco niewspółmierność kary - innego środka, poprzez zastosowanie wobec skarżącego najsurowszej kary - środka polegającego na odsunięciu od zawodu komornika, w sytuacji, gdy zachowanie skarżącego nie wypełnia znamion przepisów art. 19 ust. 1 pkt. 3 i 19 ust. 2 pkt. 9 ustawy z dnia 22.03.2018 r. o komornikach sądowych, a w przypadku przyjęcia odmiennego ustalenia, w skutek zastosowania niewspółmiernej kary do ustalonego zachowania skarżącego, który usunął niezawinione przez siebie konsekwencje działań banku,

6. rażąco niesprawiedliwość orzeczenia - art. 440 k.p.k., gdyż utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, z tego powodu, że wszelkie przyczyny z powodu, których postępowanie zostało wszczęte wynikały z naruszenia przez organy tworzące i stanowiące prawo zasady demokratycznego państwa prawa i reguł szczególnych z niej wynikających, szczegółowo omówionych w uzasadnieniu zażalenia, miały charakter przejściowy, a jego skutki zostały usunięte przez skarżącego, choć nie były przez niego zawinione, zatem rażąco niesprawiedliwym byłoby usunięcia skarżącego od wykonywania zawodu.

Pełnomocnik komornika wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie postanowienia o zawieszeniu K. S. - Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku, o uchylenie postanowienia i umorzenie postępowania, ewentualnie o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Ministrowi Sprawiedliwości; nadto wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa - Ministra Sprawiedliwości kosztów postępowania w sprawie, według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Wbrew stanowisku pełnomocnika, w realiach przedmiotowej sprawy, zaistniały przesłanki faktyczne i prawne warunkujące zawieszenie w czynnościach K. S. – Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku.

Stosownie do treści art. 18 ust. 2 pkt 4 u.k.s. Minister Sprawiedliwości może zawiesić komornika sądowego w czynnościach gdy prezes właściwego sądu złożył wniosek o odwołanie komornika z zajmowanego stanowiska lub Minister Sprawiedliwości z urzędu wszczął postępowanie w przedmiocie odwołania komornika z zajmowanego stanowiska m. in. w przypadku określonym w art. 19 ust. 1 pkt 3 u.k.s. (spowodowanie niedoboru finansowego, polegającego na wydatkowaniu środków podlegających dokumentacji na działalność niezgodną z ich przeznaczeniem, w wysokości przekraczającej 15 000 złotych).

W ocenie sądu odwoławczego, słusznie Minister Sprawiedliwości mając na uwadze treść wymienionych powyżej przepisów zawiesił w czynnościach K. S. – Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku.

Konkluzji tej nie są w stanie podważyć przytoczone w zażaleniu argumenty, w tym podniesione przez pełnomocnika okoliczności dotyczące wyodrębnienia przez komornika z dniem 15 stycznia 2019 roku rachunków bankowych zgodnie z wymogami ustawowymi, jak również poinformowania banku o wyodrębnieniu rachunku kancelarii o numerze (...) oraz o tym, że zgromadzone na nim środki nie podlegają zajęciu.

Podnoszony brak prawidłowości w działaniu banku, który w dniu 24 lipca 2020 roku zajął kwotę (...) zł znajdującą się na ww. rachunku celem rozliczenia kredytu nie zmienia istoty sprawy, iż przyczyną zaistniałej sytuacji były uprzednie zaniedbania ze strony K. S., które finalnie doprowadziły do spowodowania niedoboru finansowego polegającego na wydatkowaniu środków podlegających dokumentacji na działalność niezgodną z ich przeznaczeniem, w wysokości przekraczającej 15 000 zł.

Skoro z dniem 1 stycznia 2019 roku weszła w życie regulacja prawna z art. 154 ust 2 u.k.s. K. S. winien podjąć działania zmierzające do tego, aby na rachunku o numerze (...) znajdowały się wyłącznie przewidziane prawem środki. Tymczasem ww. rachunek po dacie 1 stycznia 2019 roku nadal był obciążony niezgodnie z przepisami prawa kwotą kredytu w wysokości (...) zł.

Co więcej, komornik dysponował wystraszającą ilością czasu na powzięcie stosownych działań zmierzających do spłaty kredytu, ewentualnie powiązania go z innym rachunkiem bankowym niż ten, o którym mowa w art. 154 ust. 2 u.k.s., zważywszy na stosunkowo długi okres obowiązywania „vacatio legis” nowej ustawy o komornikach.

Nie można również pominąć faktu, że przeprowadzona kontrola wykazała niedobór finansowy w kwocie (...) zł, a zatem w dużo wyższej kwocie od tej pobranej przez bank. Sam K. S., natomiast, miał przyznać w rozmowie z Prezesem Sądu Rejonowego w Łasku, iż kwotę (...) zł przeznaczył na spłatę innych zobowiązań finansowych.

Sąd Okręgowy nie podziela również sformułowanych przez pełnomocnika zarzutów dotyczących braku zgodności wskazanych przepisów u.k.s. z Konstytucją RP oraz uznanymi w wyniku ratyfikacji czy też implementacji normami prawa międzynarodowego. Abstrahując, bowiem, od tego, że orzekanie o zgodności ustaw z Konstytucją należy do wyłącznej kompetencji Trybunału Konstytucyjnego, stwierdzić trzeba, iż skarżący nie przedstawił w zażaleniu takich argumentów, które mogłyby w ogóle rzeczowo poddawać w wątpliwość domniemanie zgodności z Konstytucją przepisów przyjętych za podstawę zaskarżonego postanowienia.

Nadmienić również należy, że w dniu 7 stycznia 2021 roku K. S. ogłoszono zarzut karny (vide: postanowienie o przedstawieniu zarzutu z dnia 7 stycznia 2021 roku – k. 538), który pozostaje w przedmiotowym związku z podstawą faktyczną wydanego przez Ministra Sprawiedliwości postanowienia z dnia 20 listopada 2020 roku, w świetle czego aktualnie zachodzi, także, okoliczność stanowiąca przesłankę obligatoryjnego zawieszenia komornika w czynnościach przez Ministra Sprawiedliwości, przewidziana w art. 18 ust. 1 pkt 1 u.k.s.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak na wstępie.